

Nigel Cawthorne

VIAȚA AMOROASĂ A MARILOR DICTATORI

Traducere de Cristina Iacob și Gabriel Stoian

CORINT

CUPRINS

Introducere.....	5
1. În seara asta nu, Joséphine.....	11
2. Zece zile care au zguduit patul.....	53
3. Alți comuniști fanatici revoltători.....	66
4. Mussolini și femeile.....	84
5. Infirmitatea lui Hitler.....	100
6. Gândurile președintelui Mao.....	134
7. Peninsula Plăcerii.....	155
8. Un Casanova în Cuba.....	163
9. Dictator în Paraguay.....	179
10. Nu plânge pentru mine, Argentina.....	194
11. Fetișul pentru pantofi în Filipine.....	207
12. Așa se procedează în Africa.....	221
13. Atatürk – părintele Turciei moderne.....	238
14. Un playboy în Occident.....	244
15. Tronul Păunului.....	265
16. Indecenții Saudiți.....	280
17. Amoururile unui dictator.....	286

1

În seara asta nu, Joséphine

Sexul este „dăunător societății și fericirii individuale a bărbaților”, scria tânărul Napoleon – ce-i drept, pe atunci era și destul de confuz. Este posibil chiar ca primele lui experiențe sexuale să nu fi fost de natură heterosexuală.

La școala militară din Brienne, Napoleon, pe atunci în vârstă de paisprezece ani, era bine-cunoscut pentru incapacitatea de a-și face prieteni. Cu toate acestea, a avut o relație foarte apropiată cu tânărul Pierre François Laugier de Bellecour, un aristocrat chipeș din Nancy. Se zvonea că Pierre François era, în jargonul de la Brienne, o „nimfă”, Napoleon devenind gelos în momentul în care Pierre și-a extins cercul social. Așa că i-a cerut lui Pierre François să-l asigure că este, în continuare, cel mai bun prieten al său.

Cei doi au mers împreună la École Militaire din Paris. Pierre François a fost aproape imediat atras în cercuri de homosexuali, așa că Napoleon a încheiat relația de prietenie și i-a interzis lui Pierre François să-i mai vorbească vreodată. Mai mult decât atât, i-a adresat o scrisoare ministrului de război, în care îi sugera că „rigorile tineretului spartan” ar trebui introduse în academiile militare, însă a fost sfătuit să abandoneze subiectul.

În timp ce era încartiruit la Valence, în 1785, sublocotenentul Bonaparte, în vârstă de șaisprezece ani, a avut o relație apropiată cu doamna du Colombier. Aflat la mare depărtare de casă, Napoleon și-a găsit alinarea în comportamentul matern al acestei doamne de vârstă mijlocie. Ea avea o fiică frumoasă, Caroline, și, în vara anului 1786, cei doi s-au îndrăgostit.

30 de ani mai târziu, în timpul exilului din Insula Sfânta Elena, Napoleon își amintește de povestea lor de dragoste: a fost „cea mai inocentă din lume. Deseori obișnuiam să plănuim mici întâlniri; îmi amintesc de una, care a avut loc într-o dimineață, la răsărit, în mijlocul verii. N-o să vă vină să credeți, dar singura noastră bucurie atunci era să mâncăm cireșe împreună”.

La 20 de ani după acea vară idilică, Napoleon i-a scris Carolinei și cei doi s-au întâlnit la Lyon. Ei abia îi venea să creadă că soldățelul slab pe care îl știa ajunsese acum împărat. „Îi urmărea fiecare mișcare cu o atenție care părea că izvorăște din adâncul sufletului ei”, își amintește un curtean.

Dar în ochii lui Napoleon tânăra și frumoasa iubită de odinioară se transformase într-o casnică grasă și plictisitoare. Deși regreta enorm că aranjase întâlnirea, i-a oferit soțului ei un post în guvern, i-a avansat fratele în gradul de locotenent și a numit-o pe Caroline doamnă de onoare a mamei lui, *Madame Mère*, cum i se spunea în mod oficial.

Napoleon și-a pierdut virginitatea la vârsta de optsprezece ani, cu o prostituată pe care a cunoscut-o în Palais-Royal, cartierul rău famat din Paris. A fost un act intenționat – „*une experience philosophique*” (o experiență filozofică) – după

cum scria acesta în notițele sale. În timpul Revoluției Franceze, Palais-Royal devenise un loc rău famat. Prostituatele de lux ocupau camerele de la mezanin. Așezate în dreptul ferestrelor în formă de semilună, acestea se aplecau spre stradă și abordau trecătorii sau adoptau poziții sugestive. Cele care erau mai cunoscute în breaslă împărțeau oamenilor pe stradă, prin intermediul unor mesageri, broșuri în care erau prezentate „specialitățile” și tarifele practicate, în timp ce prostituatele mai ieftine se expuneau în grădinile din exterior.

Tânărul Napoleon tocmai recuperase o soldă restantă. Trezându-se prin grădinile din Palais-Royal, și-a dat seama că devine „agitată de sentimentele puternice care caracterizau acel loc, uitându-se complet de frigul de afară”. Își amintește că a fost oprit de o tânără delicată, căreia i-a explicat natura filozofică a misiunii lui. Se pare că aceasta era obișnuită cu tineri înflăcărați aflați în căutarea unor asemenea experiențe dificile. Napoleon a întrebat-o cum și-a pierdut virginitatea și de ce a ales să fie prostituată. Povestea ei era una obișnuită – fusese sedusă de un ofițer, alungată din casă de către o mamă înfuriată, atrasă la Paris de un alt ofițer și lăsată să-și poarte singură de grijă. Încheind povestirea, fata i-a sugerat lui Napoleon să se întoarcă împreună la hotel. „Ce să facem acolo?”, a întrebat el, naiv. „Haide, i-a spus ea. Ne încălzim puțin, apoi îți voi oferi plăcere.”

Pentru Napoleon, experiența a fost dezamăgitoare și l-a făcut să rămână foarte timid în prezența femeilor.

Un zvon foarte răspândit susținea că Napoleon avea un penis foarte mic. Așa susține raportul autopsiei realizate de britanici și este, probabil, mai degrabă propagandă. Pubisul

lui a fost descris ca având un aspect feminin, asemănător „muntelui lui Venus”; nu avea niciun fir de păr pe corp, pielea era albă și fină, iar formele pline și rotunde ale pieptului „ar fi fost un motiv de mândrie pentru multe dintre reprezentantele sexului feminin”. Penisul lui a fost prelevat și conservat; în 1969, a fost scos la licitație de Casa Christie. Organul, denumit în mod elegant de către organizatorii licitației „tendonul lui Napoleon”, era foarte mic și neplăcut la vedere. Dar cum să arate „prezentabil” după 150 de ani?

La douăzeci și cinci de ani, Napoleon se îndrăgostește pentru prima oară de Désirée Clary, o frumusețe celebră. Îi spunea Eugénie, considerând numele Désirée prea vulgar. Era suplă, avea părul închis la culoare și toate trăsăturile pe care Napoleon le căuta cu ardoare la femeie – mâini și picioare mici –, dar și o zestre generoasă. Fratele lui se însurase cu sora mai mare a lui Eugénie, iar Napoleon spera că asta îi va netezi calea. Însă în momentul în care și-a făcut cunoscute intențiile de căsătorie, părinții înstăriți ai lui Eugénie au hotărât că un Bonaparte sărac este mai mult decât de ajuns în familia lor.

Napoleon nu s-a dat bătut. A continuat relația cu Eugénie, în mare parte prin corespondență. Ea locuia la Marsilia, împreună cu părinții, în timp ce el trăia la Paris. Scrisorile pe care Napoleon i le trimitea erau pasionale. I-a scris chiar și o poveste de dragoste, intitulată *Clisson et Eugénie*, pentru a-i demonstra profunzimea sentimentelor sale. Este povestea unui tânăr războinic strălucit, Clisson, care moare eroic pe câmpul de luptă, după ce află că soția lui, blânda Eugénie, s-a îndrăgostit de prietenul lui cel mai bun.

„Uneori, aflându-se pe malurile strălucitoare, argintate de steaua dragostei, Clisson se abandona dorințelor și tumultului său sufletesc”, scria Napoleon. „Nu se putea desprinde de priveliștea dulce și melancolică a nopții, sub clar de lună. Rămânea pe loc, până când ea dispărea, iar visul îi era înghițit de întuneric. Petrecea ore în șir meditând în adâncul unei păduri, iar seara rămânea, pierdut în visare, în lumina argintie a stelei dragostei, până la miezul nopții.”

Cine poate spune că tiranii sunt lipsiți de suflet? Chiar și în perioada exilului din Insula Sfânta Elena, Napoleon își amintea de Eugénie ca de „prima iubire”. Cu toate acestea, și-a retras, pe neașteptate, cererea în căsătorie. În scrisoarea trimisă lui Eugénie, Napoleon i-a spus că, într-o zi, sentimentele ei față de el se vor schimba cu siguranță. Drept urmare, nu o poate obliga să păstreze jurământul unei iubiri eterne. În momentul în care va simți că nu-l mai iubește, trebuie să-i mărturi-sească. Și, dacă se va îndrăgosti de altcineva, trebuie să dea frâu liber sentimentelor sale. El ar înțelege.

Eugénie a fost distrusă. „Tot ce-mi rămâne acum este speranța că voi muri”, îi scria ea. Însă după un timp și-a revenit și s-a căsătorit cu Jean-Baptiste Bernadotte, un militar cu o carieră promițătoare. El avea să devină mareșal al Franței și, în 1810, regele Suediei. Eugénie a devenit regina Suediei, iar urmașii ei ocupă tronul suedez și în ziua de azi.

Dornic să se însoare, Napoleon își îndreaptă atenția către femeii mai în vârstă. Deși a formulat cel puțin cinci cereri în căsătorie – una adresată domnișoarei de Montansier, în vârstă de șaiszeci de ani –, hainele ponosite nu făceau din tânărul Napoleon pretendentul ideal. Pe cap purta un bicorn, iar

părul lung, neglijent pudrat, îi cădea pe umeri, peste gulerul mantalei. Cizmele erau ieftine, nelustruite, și refuza să poarte mănuși, considerându-le „un lux inutil”. În realitate, nu-și permitea un asemenea lux. Mai mult, era teribil de plictisitor, deseori având ieșiri neplăcute împotriva nelegiuirilor aristocrației.

Madame Permon a fost una dintre puținele femei care i-au permis lui Napoleon să participe la recepțiile sale, însă numai pentru că era, la fel ca și ea, corsican. Acolo, Napoleon și-a petrecut timpul dansând cu fiica doamnei Permon, Laure. „Pe atunci, inima lui Bonaparte era capabilă de devotament”, scria Laure.

Norocul lui Napoleon s-a schimbat după ce a înfrânt, cu salve de tun, rebeliunea regaliștilor pregătiți să mărșăluiască împotriva Convenției Naționale. Dintr-odată, Napoleon a devenit „salvatorul Republicii” și a fost avansat general de divizie. A primit o uniformă nouă și s-a mutat din hotelul sărăcăcios într-o casă din Rue des Capucines. Avea chiar și propria trăsură.

După moartea lui Monsieur Permon, Napoleon a început să viziteze casa regulat, pentru a o consola pe văduvă. Într-o zi, profitând că se aflau singuri în cameră, i-a propus să se înrudească. Fiul ei, Albert, a sugerat Napoleon, ar trebui să se însoare cu tânăra și frumoasa lui soră, Pauline. Madame Permon i-a răspuns că e posibil ca Albert să-și fi făcut deja alte planuri.

Atunci, a sugerat Napoleon, Laure ar trebui să se căsătorească cu fratele lui, Jerome. Madame Permon îi spune că sunt prea tineri. Într-un final, Napoleon a propus ca ei doi să se căsătorească. Ar aștepta, desigur, să treacă o perioadă de timp decentă pentru doliu.